

Český zápas

Týdeník Církve československé husitské

Ročník: 91

Číslo: 16

17. dubna 2011

Cena: 7 Kč

NOC KOSTELŮ 2011 JE PŘÍLEŽITOSTÍ PRO NAŠE NÁBOŽENSKÉ OBCE

První noc kostelů (Lange Nacht der Kirchen) se konala v roce 2005 ve Vídni, během čtyř let se rozšířila do celého Rakouska. Před dvěma lety se poprvé uskutečnila v České republice, když se do ní zapojily kostely v Brně a Plzni. V loňském roce se otevřely sbory, kostely a modlitebny ve 199 městech a obcích České republiky a letos Noc kostelů překračuje hranice do sousedního Slovenska. Jednotlivé náboženské obce, farnosti, sbory, církevní obce a řády přivítají návštěvníky programem včetně komentovaných prohlídek, koncertů, workshopů nebo divadelních představení. Veřejnosti budou na mnoha místech zpřístupněny i běžně nepřístupné části, např. varhanní kůry, sakristie, věže, krypty nebo klášterní zahrady.

Noc kostelů 2011 je:

* pozváním všech lidí dobré vůle ke společnému setkání a k objevování krásy křesťanských výtvarných a architektonických pokladů,

* projevem kreativity a důvěry v život u lidí, kteří chrámy stavěli a zdobili, ale i u těch, kteří je dnes obývají a chtějí se podělit o svou víru, o svůj život a svoje osobní obdarování a dovednosti,

* nabídkou zakotvené křesťanské spirituality, modlitby a služby potřebným,

* znamením živé spolupráce křesťanských církví (ekumenismus), která zaceluje rány vzniklé v minulých stáletích.

Mottem Noci kostelů 2011 je verš 7 ze Žalmu 77: *Připomínám si noc co noc, jak jsem na struny hrával, v srdci přemítám a duch můj hloubá.* Generální vikář trnavské arcidiecéze Ladi-

slav Kuna k mottu uvedl: *“Pre mnohých dnešných ľudí je už kostol prežitok. Síce v niečo veria, možno aj v Boha, ale cirkev a s ňou aj chrám k tejto ich viere nepatria. Kostol ako taký však nie je len staromódne miesto s hrubými múrmi. Nie je to opustený, bezútešný a „bezdušný“ priestor, ktorý z nás vycicia poslednú nádej a ohromí svojou hrozivou mohutnosťou. Kostoly, do ktorých vás pozývame počas Noci kostolov, sú živé. Ich múry dýchajú svetlom. Kostol v pravom zmysle slova je miesto, kde nás preniká láskavá Božia prítomnosť; kde sa v blízkom a bezprostrednom kontakte s Pánom vesmíru môžeme ponárať do najbytošnejších otázok vlastného srdca a mysle. Chrám nás nádherne omámi ponukou prežívať svoje bežné aj nevhodné dni v spoločenstve a v medziľudských vzťahoch. Noc kostolov chce pripomenúť, že kostol je tu naozaj pre každého. Chce priblížiť širokej verejnosti kresťanstvo ako živú, zaujímavú a modernú vieru, ktorú žijú normálni ľudia. Príďte a pokojne sa v duchu alebo nahlas pýtajte to, čo chcete vedieť. Či už počas bohatého programu Noci kostolov alebo v ktoromkoľvek kostole, kedykoľvek budete cítiť potrebu rozmýšľať vo svojom srdci.”*

Z naší církve se do uzávěrky Českého zápasu k Noci kostelů 2011, která se letos koná 27. května, přihlásilo 57 náboženských obcí. Tuto příležitost k misii by si neměly nechat ujít ani další. Inspiraci mohou načerpat na www.nockostelu.cz, kde se mohou až do poslední chvíle před 27. květnem stále zaregistrovat.

(noe)

100. výročí narození autora obrazu Světlo pravdy připomněli v Husově sboru v Brně-Tuřanech

SLAVNOSTNÍ CHVÍLE V BRNĚ-TUŘANECH

V sobotu 12. března se konala v Husově sboru v Brně-Tuřanech slavnost ke 100. výročí narození akademického malíře Rudolfa Kundery, autora obrazu Světlo pravdy, který dodnes zdobí prostor za stolem Páně.

Starosta městské části Brno-Tuřany Aleš Jakubec a farářka Světluše Košíčková uvítali před sborem přítomné a odhalili pamětní desku

s reliéfem Rudolfa Kundery. Při tom zazpívaly děti ze Základní školy Měšťanská pod vedením paní ředitelky Boženy Küfhaberové. Program pak pokračoval uvnitř sboru. Sestra Jana Purketová, předsdkyně rady starších, pozdravila hosty a přečetla pozdrav bratra biskupa Petra Šandery.

Manželé Jahodovi přednesli houslovou skladbu G. F. Händela. Bratr Ivan Drahola seznámil přítomné s okolnostmi vytvoření obrazu Světlo pravdy, který byl malován na zakázku do prostoru za stolem Páně. Za tento obraz obdržel Rudolf Kundera prestižní cenu

Prix de Rome a dvouleté stipendium v Itálii. Následoval koncert Tria od sv. Jakuba. Pánové Martin Jakubíček – varhany, Milan Řihák – zpěv a Karel Plocek – viola (na obrázku), uvedli skladby od baroka k romantismu. Při této příležitosti byla v Husově sboru instalována výstava portrétů a studií Rudolfa Kundery k obrazu Světlo pravdy. Slavnosti se zúčastnili rodinní příslušníci R. Kundery, jeho sestra Marie Červinková, neteř Eva Hudcová, sestřenice paní Kuchyňková a další.

Světa Košíčková

ZE 119. ZASEDÁNÍ ÚSTŘEDNÍ RADY

Jednání ústřední rady, které se konalo v sobotu dne 9. dubna, zahájil pobožností bratr biskup Štěpán Klásek. Kázal na text Ř 8,6-11, zpívána byla píseň č. 326.

V ideovém referátu, vedeném bratrem patriarchou ThDr. Tomášem Butou, přijala ústřední rada toto usnesení o konání veřejných aktivit duchovních: Reprezentantem Církve československé husitské v daném místě je náboženská obec a její duchovní správa. Duchovní z jiné náboženské obce (jiné diecéze), pokud v místě koná jakékoli církevní úkony, nechť působí se souhlasem místní náboženské obce a jejich představitelů. Je třeba se vyvarovat jednání, kterým by docházelo ke zneužívání víry a náboženských projevů pro různé politické cíle.

Dále ústřední rada pověřila přednostu kulturního odboru ThDr. J. Vaníčka zajištěním možností spolupráce v projektu Dědictví reformace, přípravou publikace a vyhledáváním grantů.

V organizačně-právním referátu, vedeném sestrou ing. Miroslavou Studenovou, ústřední rada schválila smlouvu s ing. J. Talířem, koordinátorem přípravy projektu Centrum Mistra Jana Husa v Husinci, jakož i smlouvu s firmou Grafpro, s. r. o. na realizaci výstavy “Mistr Jan Hus - život a dílo”, která bude v Památníku Mistra Jana Husa v Husinci instalována.

Ve finančním referátu, který vedla rovněž sestra Miroslava Studenová, vzala ústřední rada na vědomí výsledky konkurzu ministerstva kultury na podporu významných kulturních aktivit církvi a náboženských společností v roce 2011, ve kterém naše církve získala dotaci ve výši 30000 Kč na projekt “Husovské slavnosti 2011” a dotaci ve výši 10000 Kč na projekt “Naše a evropská společnost”.

Ústřední rada rovněž projednala návrh plzeňské diecéze na rozdělování finančních prostředků na mzdy

duchovních a vyjádřila s ním souhlas. Ústřední rada se na základě podepsané Deklarace shody se státem usnesla, že východiskem rozdělování finančních prostředků na mzdy duchovních bude částka jednotlivých diecézí a ústředí (počet úvazků a zařazení v platových třídách a stupních) k 1. lednu 2011.

V ekumenicko-zahraničním referátu, vedeném sestrou biskupkou Mgr. Janou Šilerovou, se ústřední rada zavázala k odběru 500 kusů publikace biblického čtení na každý den, která je připravována ke 40. výročí leuenberské konkordie v r. 2013 jejími členskými církvemi v ČR.

Ústřední rada rovněž jmenovala delegátkou na valné shromáždění České biblické společnosti sestru Mgr. Jiřinu Mojžíšovou a popořila také účast sestry Cath Moss na Mezinárodním ekumenickém mírovém shromáždění na Jamajce ve dnech 17. - 25. května 2011.

(red)

Neštěstí a Japonsko

Na internetových stránkách americké televizní společnosti PBS v sekci náboženství a etika jsem objevila článek, který mě vzhledem k aktuálnímu událostem v Japonsku svým obsahem velice zaujal.

Jeho autorem je ředitel asijských studií a profesor náboženství na univerzitě v Kentucky, Jeffery L. Richei. Článek měl název Neštěstí v Japonsku a jeho zkrácený výtah uvádím:

Zvykli jsme si, že Japonsko symbolizuje jednoduchý obrázek. Někdy to může být exoticky vyhlížející postava samuraje a gejšy, či naopak robot nebo superrychlý vlak. Nyní se země v televizi i na stránkách internetového zpravodajství objevuje prostřednictvím záběrů zatopených polí a ulic, těl a vozidel naplavených na břehu moře,

hořící jaderné elektrárny a domů v ohni.

Je známo, že katastrofami japonská „kulturní“ obrazotvornost nešetří. I občasní konzumenti japonských médií vědí o zálibě národa v apokalyptických obrazech, jako například ve filmu Gojira (Godzilla) z r. 1954 či Nihon Chinbotsu (Japonsko se potápí), nemluvě o animovaných filmech a komiksech. Co si běžný divák však neuvědomí, je, jak hluboce zakořeněny jsou japonské představy o neštěstí v tradiční náboženské kultuře.

V tradičním japonském náboženství (nejen šintó, ale také formy buddhismu a různá moderní náboženská hnutí) jsou božstva (kami) entity s obrovskou mocí a nepředvídatelnou a někdy dokonce neexistující morálkou.

Dokončení na str. 3

Vyber si dle libosti

Byl jeden z letošních prvních krásných dnů. Procházeli jsme se spolu se synkem po našem městě. U velké reklamní tabule mě cosi zarazilo. Bylo to množství nabídek spadajících pod náboženský proud, který se nazývá New age. „Bolí vás záda? Přijďte na reiki. Máte problémy ve vztazích? Nabízíme vám kineziologické poradenství. Chcete znát svůj osud? Kartářka Hedvika vám jej odhalí. Cítíte se unavení? Nasajte s námi energii ze stromů“... Takto bych mohl pokračovat ještě dlouho. Lidé, živící se tímto „duchovnem“, si mohou dle libosti nakombinovat přesně to, co jim vyhovuje a nemusí se vypořádávat s nepříjemnými věcmi, jako jsou hřích a pokání. Prostě si vyberou proud, který jim nic takového nepodsouvá. Je to pohodlné a možná právě proto tak lákavé a bohužel dnes i úspěšné... Jedna paní se mi jednou svěřila, že se vydala cestou „energií“, „pozitivního myšlení“ a jiných pseudoprosperných záležitostí. Její manžel byl materialistického založení, takže tyto věci příliš nadšeně nepodporoval. A co na to duchovní guruové této paní? „Vyměň ho. Stahuje tě zpět do negativních energií. Ty jsi výš. Oprosti se od toho, co tě svazuje.“ Naštěstí je neposlechla a dnes začíná přicházet na to, že vedle těchto nebezpečných nauk tu existuje opravdový, živý Bůh, který se nám zjevil v Ježíši Kristu a chce se dát poznat každému, kdo o to projeví upřímný zájem.

A zde se dostávám k jádru své úvahy. Aby lidé mohli o Ježíše projevit zájem, potřebují se o něm nejprve dozvědět. A to je úkol nás, členů křesťanské církve. Je potřeba, abychom našim spoluobčanům sebejistě svědčili o správné Cestě, která vede k Pravdě a dává nám skutečný život. Moje zkušenost s „reklamní tabulí“ mě inspirovala k tomu, že je třeba vytisknout zajímavé plakátky o výuce náboženství a biblických hodin v našem sboru, rozvěsit je minimálně na stejné místa, kde jsou umístěny plakátky s New age tematikou, a tím poskytnout našim spoluobčanům alespoň částečnou možnost svobodné volby. A co dál ještě můžeme udělat, aby se lidé v našem okolí doslechli o Ježíši?

Aleš Toman

Z kazatelského plánu

6. NEDĚLE POSTNÍ

Hosanna Synu Davidovu! Požehnaný, který přichází ve jménu Hospodinově! Hosanna na výsostech!

MATOUŠ 21,9

První čtení z Písma: Izajáš 50,4–9a

Tužby:

2. Za požehnání a radost ze spásného díla Kristova, modleme se k Hospodinu.
3. Abychom Boží vůli konali a Syna Božího následovali, modleme se k Hospodinu.

Modlitba před čtením ze sv. Písem:

Věčný Bože, ve své nekonečné lásce k lidskému pokolení jsi poslal svého Syna, aby se stal naším Spasitelem. On vzal na sebe naše lidsví a utrpením a smrtí na kříži nám ukázal příklad své veliké pokory. Smiluj se nad námi, abychom se nebáli kráčet jeho cestou utrpení a sdíleli s ním i slávu jeho vzkříšení. Osviť nás, Bože, svým svatým Duchem, ať slyšíme slova Ježíše Krista, našeho Pána. Amen.

Druhé čtení z Písma: Filipským 2,5–11

Evangelium I.: Matouš 21,1–11

Evangelium II. (Pašije): Matouš 26,14–27,66

Verš k obětování: Žalm 69,21–22

Verš k požehnání: Matouš 26,42

Modlitba k požehnání:

Bože, ty jsi naše pomoc i síla. Děkujeme ti, že jsi nás nasycil duchovním pokrmem a nápojem. Prosíme, posilni naši víru, že máme svoji spásu v kříži a vzkříšení tvého Syna Ježíše Krista, jenž je naším Pánem nyní i navěky. Amen.

Vhodné písně: 239, 240, 326

Z NOVOZÁKONNÍCH VÝKLADŮ - Zjevení Janovo 3

Listy sedmi církvím

Pokračování z minulého čísla

V tom modloslužebném městě Efezu představovalo přiznání ke křesťanství úder jeho hlavnímu obchodování – výrobě model a napodobenin Artemidina chrámu. Tehdy si křesťan uvědomil, že jeho cesta nebude snadná. Utrpení a pronásledování byly normální zkušenosti těch, kdo vyznali Krista. Ale neochabující vytrvalost Božího lidu byla Pánu drahá a on ji bohatě odměnil pochvalou: „Máš vytrvalost a trpěl jsi pro mé jméno a nepodlehls únavě.“

Přes všechnu vytrvalost efezských bĕduje Kristus nad tím, že opustili svou dřívější lásku. Ve srovnání s tím bledne všechno ostatní do nevýznamnosti. Jako první ovoce Ducha je jmenována láska (Ga 5,22) a o této milosti je v Pavlově textu do Efezu celá řada odkazů (viz Bič-Souček: Biblická konkordance, Praha 1963; pojmy „láska“ a „milovati“ se v listu do Efezu vyskytují 16x). Když byl dopis Efezským psán, místní křesťané znali význam lásky, ale když jim bylo později posláno poselství Zjevení

Janova, zřejmě se tu už žádná láska prokázat nedala. Ohně lásky a zbožnosti počátečního období už vyhasly – oni opustili svou první lásku.

Prorok Jeremiáš kreslí živě vřelost tvého mládí, tvou lásku před sňatkem, jak jsi za mnou chodila pouští, zemí neosívanou.“ (Jr 2,2 adresováno Jeruzalému). Ale teď všechna vřelost odešla a jejich srdce byla zmrzlá.

V životě je jen málo věcí, které by v sobě měly víc hořkosti než je tragédie neopětované lásky. Během svého pozemského života vychovával náš Pán své milované v přátelství a lásce. Vyhledával družnou společnost, kde to jen bylo možné. A teď byl ochuzen o lásku svých vlastních lidí. Vedle toho veškerá aktivita a služby byly k ničemu.

Není toto do určité míry pravda také o dnešní církvi? Už se nesetkáváme s vroucí oddaností a bohatstvím lásky, které kdysi lidé vylévali u nohou Pána Ježíše Krista. Teď už vyschl ten proud hluboké lásky ze srdce plného citu, který k němu tehdy plynul. „Svatební

lásku“ nahradil formální vztah a lidé nemyslí na Kristovo srdce, které na naši lásku čeká. Co dnes církev velice potřebuje, není ani tak větší píle v křesťanské službě nebo větší smysl pro odpovědnost vůči církvi, jako spíš zažít opravdový vztah a cit ke Kristu – a také si uvědomit smysl Kalvárie. Z vnímavých kajících duší by měla tryskat láska k tomu, který miloval a stále miluje – své lidi.

Podnětem k obnově přívalem upřímného citu má být pro efezské připomínka toho, co bylo na počátku. Pán jim připomíná výšiny jejich někdejší radosti a pozhňání a jejich bývalou lásku k němu, a tak je chce zase k sobě přitáhnout, k pokání a návratu k jejich původnímu vztahu.

Frederick A. Tatford:
Prophecy's Last Word,
An Exposition of the Revelation,
Pickering and English Ltd.
London, 1. vyd. 1947,
paperback 1969,
reprint 1970 a 1971
Zkrácený překlad: Jiřina Kubíková
Pokračování příště

Nad Písmem

KVĚTNÁ NEDĚLE

Květná neděle – den stlaní ratolestí na cestu, po níž přijíždí král. Den, kdy se chrámy zdobí květy a zelení na připomínku slavného Kristova vjezdu do Jeruzaléma. Čas radosti, zdánlivě zcela nelogické pro ty, kdo vědí, co se chystá, co se za pár dní stane.

Kristus, Boží Syn ví, že musí projít těžkou zkouškou, nevinný – musí být obětován. Již dávní proroci toto zvěstovali. Musí to tedy být pro něho po city krajně nepřijemné – projíždět jásačím davem a vědět, že titíž lidé jej budou zanedlouho bít, plivat po něm, všemožně jej tupit, že i ti neoddanější jej ve strachu zapřou.

Jak by asi reagoval obyčejný člověk v Ježíšově situaci, kdyby věděl, co ho čeká? Nechci, jako mnozí teologové, zlehčovat lidskou statečnost. Naše historie zná mnoho mučedníků, kteří dokázali pro záchranu bližních obětovat život vlastní. I když měli třeba na vybranou. I když se mohli na bližní vykašlat. I když zde mohli prožít dlouhý, pohodlný život. Mučedníci známi i bezejmenní, trpěli často stejně jako Kristus na kříži, možná i víc, v čekání na smrt v kriminálech, mučnicích, koncentračních táborech... Někdy stačilo málo a byli z toho venku – stačilo přestat být hrdinou, potlačit v sobě vědomí, že pomoc bližnímu je důležitá, přestat pomáhat, stačilo kolaborovat, podepsat spolupráci, udat, někdy prostě jen odvolat to, o čem byli skálopevně přesvědčeni, že je dobré. Neučinili tak, radši zemřeli.

Tito lidé však museli mít perspektivu, víze, vidět dál, než na dřevo kříže, do plamenů hranice či do plynové pece. Někdy možná Boha za vším sotva tušili, bylo jim však jasné, že za dobrou věc je nutno se postavit, že cesta bolestné oběti je pro ně samé lepší, než třebas dlouhý, ale pokřivený život. Za tím vším, za obranou čistého svědomí, za schopností rozlí-

šení dobrého od zlého, za lidskou statečností, láskou, jdoucí až za hrob, stojí vždy živý Bůh.

Ježíš, Boží Syn, věděl, co ho čeká, co musí v nejbližších dnech podstoupit. Možná to nevěděl do detailů – vždyť kromě hříchu se stal zcela člověkem. Do poslední chvíle, v největším utrpení se dovolával Boží vůle. Bylo mu však jasné, že musí projít cestou smrti.

Nyní ještě je situace jiná. Král vjíždí do Jeruzaléma za ovací davů. Divný král. Nejede ve zbroji, na koni, jede na osloví, vlastně oslátku, dosud nesedlaném. Nevím, proč se používá slovo osel jako nadávka. Je to zvíře někdy těžko zvladatelné, tvrdohlavé, když si postaví hlavu, tak prostě nejede, dělej co dělej. Není to však tvor hloupý. Odedávna slouží člověku. V Kristově době byl hlavním dopravním a přepravním prostředkem chudších lidí, vydělávajícím na živobytí. Takový trabant Kristovy doby, ovšem trabant se zvířecí duší. Unese velký náklad, někdy je přetěžován, zachází se s ním všelijak, někdy se „šprajcne“ - že nepůjde dál, vždy se však nakonec s člověkem dohodne. Oslí život – to je taková služba, otročina, veliká oběť pro člověka. Právě takové zvíře si vybírá ke svému vjezdu do Jeruzaléma Pán Ježíš. Byla by to velká čest – být oslem, zvířetem často lidmi pohrdaným a nést na hřbetě Krále světa, Božího Syna...

V tom Kristově slavném vjezdu je za vším velká symbolika. Vše je dáno, vše je předurčeno. Jak byste asi reagovali vy, kdyby neznámí lidé přišli za vámi a řekli: „Dejte nám vaše auto, Pán je potřebuje!“ Za tou žádostí o oslátku pro Krista musel stát Duch svatý, aby majitel pochopil.

Ten „hloupý“ mladý oslík, bez jakékoliv předchozí „taxikářské“ praxe, není vůbec tvrdohlavý, nevzpouzí se,

veze Krále městem - vrchol oslí kariéry, v Bibli se o něm bude psát. A přece mu budou omezení lidé dál spílat a používat jeho jméno jako nadávku „ty hloupý osle“ - hříšní lidé, sami hloupí, stejní jako ti, kteří křižovali toho, kdo na oslíkovi jel.

Je Květná neděle. Přijíždí Král. Ne v brnění na koni, ne v pancéřované limuzíně ani v neprůstředném papa mobilu. Ne se světskou mocí, která je pomíjivá a končí v hrobě, ale s mocí, danou od Boha, vítězí i nad smrtí. Přijíždí Král, přijíždí na oslátku, Boží Syn, jediný bez hříchu, přijíždí, aby nás, hříšné, spasil, pokud o to ovšem stojíme.

Václav Žďárský

**Děkujeme ti Otče,
že stále ještě přicházíš,
skláníš se
do tohoto světa a času,
a skrze svého Syna a
našeho Pána Ježíše Krista
trpíš a obětuješ se pro nás,
své stvoření
a obnovuješ v nás
svůj obraz.
Že nám svěřuješ své slovo,
pověřuješ službou
a otevíráš před námi cestu
naděje a života.
Prosíme, abychom nežili
nadarmo dny svého života
v prázdnotě sobectví,
v němž bychom viděli jen
sebe a své cíle.
Pomoz, abychom v Ježíši
Kristu pochopili hlubší
smysl své cesty,
na kterou jsi nás uvedl.
Abychom s tvou pomocí
naplnili a dovršili vše,
co od nás v lásce očekáváš.
Amen**

Neštěstí a Japonsko

Dokončení ze str. 1

Jak napsal vlivný náboženský myslitel Motoori Norinaga (1730-1801): Střídání ročních období, deště a porывy větru, vše dobré i zlé, co potkává člověka i Zemi, je dílem božstva a z toho následně vyplývá jejich konání. Když rozdráždíte dobré kami – může vybuchnout zlostí; a zlé kami obměkčí své srdce, když je spokojené, a může se i stát, že lidem požehná. A ačkoliv si to člověk neuvědomuje, konání (kami), které nejprve vypadalo jako zlé, se nakonec ukáže jako dobré a naopak. Spousta japonských apokalyptických dramát a katastrofických filmů staví na tomto dvojnásobném konceptu posvátného dění. Stejně jako kami je Godzilla vylicena jako posel zkázy a zároveň mocný ochránce, který na jedné straně představuje nebezpečí a na straně druhé Japonce zachraňuje, podle toho, o který film přesně jde. Je zajímavé, že v původním filmu Godzilla je nukleární radiace zodpovědná za vytvoření zmutovaného prehistorického stvoření – Godzilly, zatímco ve filmu Japonsko se potápí jsou nukleární hlavice použity pro detonaci částí mořského dna, což má zatopené japonské ostrovy znovu

zvednout nad úroveň moře. Když tedy mluvíme o nadpřirozených bytostech, vymyšlených monstrech či současné technologii, moc v Japonsku je zahalena do hávu morální dvojnásobnosti, neurčitosti a dává nám v důsledku poučení o hranicích naší moci i o skrytých zdrojích našich sil.

Na rozdíl od vyznavačů západních náboženství, jako je křesťanství, islám či judaismus, kteří se mohou pozastavovat nad otázkami typu Proč dobrotný Bůh dovoluje existenci zla?, tradiční japonské náboženské komunity měly tendenci tuto reflexi morálky obrátit „dovnitř“ a místo toho, aby se ptaly, proč pohromy přicházejí či zdali jsou v souladu s božskou spravedlností, zajímá je, jak by měl člověk na neštěstí reagovat a co dělat, aby to vedlo k rozvíjení a zdokonalení sebe sama. Fráze, které obvykle slyšíme od Japonců v dobách probíhajících krizí, jako „vyrovnat se“, „udělat, co je v mých silách“, odhalují víru, kterou chovají k uzdravující a očisťující moci utrpení – coby příležitosti pro upevnění kolektivních pout a rozvoj osobního charakteru.

Myšlenky, instituce a praxe spojené s konfucianismem a zvláště pak buddhismem posilují názory, že lidé – čle-

nové společenství - jsou na sobě závislí a nesou si hluboké zdroje duchovního potenciálu, které se mohou realizovat skrze sebekázeň a kolektivní disciplínu. Neštěstí lze přeměnit v příležitost rozvíjení vděčnosti a statečnosti ve službě pro druhé.

Japonsko je v mnoha ohledech velmi sekulární společností. Měřeno západními normami na religiozitu (osobní víra, členství jednotlivce v církvi, přijetí doktrín a svatých písem), většinu Japonců nebudeme považovat za příliš „náboženské“. Ale zasáhne-li zkáza monstrózních rozměrů, jako je tomu v těchto dnech, charakter kultury se odhaluje. V případě Japonska má obraz neštěstí i podobu Buddyho, odrážejícího se ve tvářích milionů běžných Japonců, kteří hledají v ruinách své milované, podávají pomocnou ruku bližním, i ve tváři čekajícího na pomoc ve frontě: klidní, soucitní a soustředění. Tento pohled stále inspiruje Japonce i ostatní, kteří se vyrovnávají s nevyhnutelnou ztrátou a utrpením, které si s sebou nesou žijící a umírající jako bytosti pomíjivé a závislé na přírodě i na sobě navzájem, a v důsledku, jak je vidět na Japonsku dnešních dnů, tolik zranitelné.

Klára Břeňová

Jubileum náboženské obce Spořilov

Náboženská obec Praha-Spořilov oslavila 27. března kulaté výročí svého založení. Je to již 70 let od historického a osudového rozhodnutí zřídit v tehdejší mimopražské obci novou obec, která je dnes součástí hlavního města. Přesto je zde stále mnohými věřícími, kteří náš sbor navštíví, ceněný především duch sounáležitosti a svornosti přetrvávající již z dob založení naší čtvrti. Velice si vážím vazeb, které se tradují od první republiky a přetrvávají v mnohých rodinách dodnes. Oceňuji též odhodlání těch, kteří se z různých míst Evropy vraceli do svobodného Československa a na pláních u Krčského lesa zbudovali domovy pro sebe a své rodiny. Obdivuji je za jejich práci i otisk duchovních hodnot, kterými zhmotili své přesvědčení i víru v přívětivější budoucnost. Naše náboženská obec je zde též proto, že nejen své přístřeší, ale i dům Hospodina Boha živého našel své místo na rozhraní Roztyl a Záběhlic. Je mi však líto, že se v dnešní postmoderní době z našeho celocírkevního domova vytrácí dosti znatelně ctnosti, jakými jsou pravdomluvnost, čestnost, spolehlivost, pracovitost a v neposlední řadě zbožnost.

Za zakoupení těchto darů konalo naše společenství bohoslužby za přítomnosti pamětníků i všech věřících. Bohoslužbu slova konal bratr biskup David Tonzar a svátostí večere Páně posloužil bratr patriarcha Tomáš Butta. Oběma chci poděkovat za jejich přítomnost i svědectví ve společné víře, která je nám posilou. Dále se bohoslužby účastnila sestra Hana Slavíková, sestra Hana Tonzarová a jáhenka naší obce sestra Věra Endrštová. Po závěrečné písni prosby: „Ó ved' nás, Pane, v slovu svém“ obdrželi všichni duchovní i laici publikaci „Malá historie NO Spořilov“, ve které bratr Vladimír Prchlík shrnul nejdůležitější události let minulých. Ještě jednou chci poděkovat všem zúčastněným i těm, kteří se na dni oslav podíleli. Ať vás Pán v čase postním očistí a připraví na událost Velké noci. V úctě a společné naději bratr

Jan Hlavsa

OSOBNOSTI NAŠÍ CÍRKVE

Nečekaná životní cesta faráře Jiřího Bauera

Pokračování z minulého čísla
Měl zde od biskupa slíbené útulné místočko k bydlení, nakonec byl ale rád, že našel pochopení u jedné z místních německých rodin, ke které se s manželkou a malým chlapcem nastěhovali.

Vykořeněné pohraničí v první polovině padesátých let neskýtalo nikterak růžové vyhlídky pro farářskou službu. Přesto se zapálenému duchovnímu podařilo obklopit se hrstkou věrných a postupně společně začali upravovat modlitebnu, rozběhla se výuka dětí, každou neděli odpoledne zajížděl bratr farář Bauer vedle Žlutic konat bohoslužby i do několika středisek. Vyvrcholením počátečních snah faráře i věřících se stala první návštěva plzeňského biskupa Antonína Urbana ve Žluticích. Tehdy Jiří Bauer poprvé viděl zcela zaplněnou žlutickou modlitebnu, ve které se tísnili věřící z celé široké diaspory. Posílou se mladému faráři stala rovněž pravidelná okrsková shromáždění duchovních, kterých se účastnil i plzeňský biskup. Přišel tak společně se svým kolegou, spolubratrem a karlovarským farářem Miloněm Zemenem na nápad organizovat pravidelné okrskové besedy i pro věřící. Jednou za čtvrt roku se tak do některé náboženské obce vedle příslušných farářů sjeli i věřící a vzájemně tak mohli na vlastní oči seznat, že uprostřed silnic ateistické propagandy nejsou sami a že je Pán neopouští. Vedle aktivit v náboženské obci se bratr farář Bauer věnoval teologické práci na fakultě i v rámci své diecéze. Stál u zrodu Chebského teologického semináře, který se poprvé konal v roce 1957. Byl jmenován jeho duchovním správcem a přestože státní dozorstriktně potlačoval jakékoliv teologické aktivity v církvi, zvláště konaly-li

se v součinnosti s profesory Husovy československé bohoslovecké fakulty, podařilo se uspořádat seminář i v letech 1958 (Cheb) a 1959 (Plzeň). Jednou z deviz semináře se stala jeho dobrovolnost, která tak zřetelně naznačovala duchovní profil jednotlivých okrsků i plzeňské diecéze. Přes tuto skutečnost se druhého ročníku tentokrát pod duchovní správou faráře Miloně Zemena zúčastnila vedle děkana fakulty Jindřicha Mánka, prof. Zdeňka Trtíka a plzeňského biskupa Antonína Urbana řada farářů a farářek a to nejen z plzeňské diecéze. (Pražskou diecézi zastupovali Zdeněk Kučera a Václav Mikulecký.) Jiří Bauer patřil rovněž k iniciátorům zřízení teologického poradního sboru v plzeňské diecézi. Vedle něho se na práci tohoto institutu, který byl postupně zřízen ve všech diecésích, na konci padesátých let podíleli faráři Vladimír Baudyš, Miloň Zemen, Josef Špak, Karel Pechatý, Jiří Kalenský, František Kostka, Josef Novotný, Vojtěch Jizba, František Moc a Milan Matyáš.

Zápal pro farářskou službu a zájem o teologickou práci nemohly ujít pozornosti příslušných státních dozorců orgánů ani StB. V evidenčním svazku, který od roku 1958 vedla krajská správa MV Karlovy Vary na bratra faráře Miloně Zemena, se v této souvislosti objevuje sdělení: „Farář Zemen udržuje osobní i písemné styky s profesory Husovy fakulty Trtíkem a Rutřlem, kteří prosazují v církvi ortodoxní směry. Tyto směry přebírá i Zemen a na Karlovarsku vytvořil tzv. teologickou skupinu, do které patří Bauer ze Žlutic a Kostka z Podbořan.“ Podobná varování se opakovaně vyskytovala i ve čtvrtletních situacích zprávách, které na církve vypracovávaly odbory školství a kultury při

jednotlivých KNV. „V Československé církvi se projevuje poměrně velká náboženská vlažnost a úpadek zájmu věřících o náboženský život. Starší duchovní přijímají tento zjev jako samozřejmost, ale mladší duchovní, odchovaní Husovou fakultou, stávají se neobyčejně bojovni (př. Zemen – K. Vary, Bauer – Žlutice). U těchto duchovních se projevuje zvýšená agresivita, zálučnost a usilovná snaha narušit všemi způsoby marx-leninskou výchovu. Využívají k tomu všech příležitostí, zejména biblických hodin a dětských besídek. Žádám, aby bylo zvaženo, zda by nebylo vhodné tyto výsady i když v církvi vžitě, nějak omezit.“

V jedné ze zpráv, která spadá již do období Bauerova působení v Sokolově, se dokonce objevují náznaky na propojení s myšlenkovým a duchovním proudem Nové orientace, který od konce padesátých let krystalizoval v rámci ČCE. „Na skupinu „Nové orientace“ Českobratrské církve evangelické se snaží ekumenicky napojit skupina duchovních Československé církve, vedená farářem Bauerem ze Sokolova. Není početná a nemá ani příznivé podmínky pro rozšíření.“

V červenci 1964 byl bratr farář Bauer přeložen ze Žlutic do Sokolova. O jeho přeložení však diecézní rada uvažovala již v roce 1957, kdy měl být umístěn do náboženské obce Husinec se sídlem v Prachaticích. Z ustanovení však nakonec sešlo. Přestože v šedesátých letech byla v ČSSR již jiná politická situace, stát nikterak neustupoval ze svých snah o ateizaci společnosti. K tomu využíval různých forem včetně ateistických přednášek na školách. Jedné takové přednášky se chtěl zúčastnit i bratr farář Jiří Bauer. „Církevní tajemnice byla tehdy dost nekompromisní. Ale už bylo znát, že si

2

člověk může ledacos dovolit. Tajemnice třeba měla v Kraslicích ateistickou přednášku na hospodářské škole. Já jsem se to dozvěděl, a tak ještě nežli přišla, tak já jsem již seděl mezi nimi. Chtl jsem vědět, co jim bude vykládat. Ona, jak mě uviděla, tak povstala a řekla: „Pane faráři, okamžitě pryč! Ti studenti mohli ten sál zbourat. Já jsem jí nechtěl dělat žádné těžkosti. Nepřišel jsem, abych s ní diskutoval, ale chtěl jsem vědět, co jim bude vypravovat. A s touhle tajemnicí jsem v šedesátých letech pořád něco měl. Já jsem dost přednášel na fakultě a po náboženských obcích a ona se to domákla. Povídá mi: „O všem chci vědět! Kde jste, za jakým účelem atd.“ Já jí tenkrát říkám: „Paní tajemnice, přeče nejsme jako za Marie Terezie. Pochopte, že čas se hnul.““

Tlak ateistické propagandy a administrativní opatření ze strany státu postupem let vyvolávaly v jednotlivých církvích vnitřní diferenciaci. Vedle oficiálního vedení, které se více či méně přizpůsobovalo dané situaci v domněni, že projevy dobré vůle ze své strany zmírní administrativní tlak, se rodila uprostřed církví živá společenství autentických křesťanů, která odmítala propad do průměrnosti a nekritické přijímání mocenských postupů. Tito křesťané – najdeme je ve

všech církvích jak mezi duchovními, tak i mezi tzv. laiky – chtěli zůstat loajálními údy svých církví, přestože tak jejich naděje na život v odpovědnosti vůči Bohu byla nejnudně narušována utilitárními zájmy, rutinou, polovičatostí a spolehnutím se na falešné opory. Vytrvale tvořili svůj život na ose třetí dimenze vztahování se k Boží autoritě a odpovědnosti vůči Pánu. Svým slovem a jednáním se snažili zneklidňovat stojaté vody církví a probouzet v nich vanutí Ducha svatého. Své působení odvíjeli od působení Ducha svatého, jehož podněty se nechávali vést. Životem z Božího slova, na modlitbách a pravdivým sestoupením do vlastních hloubek usilovali o dosažení výšin. Přítom si uvědomovali, že není jiné přítomnosti Vzkříšeného než v kříži pro jeho věc, že není slávy u Boha bez nesení Kristova kříže.

V naší církvi se jedno takovéto společenství vytvářelo od poloviny šedesátých let kolem faráře bez státního souhlasu Václava Mikuleckého. Pevnější a pravidelnější strukturu toto neformální společenství získalo v r. 1967.

Martin Jindra

Pokračování bude z technických důvodů až v č. 18 (po Velikonocích)

ZPRÁVY

Naše církve v televizi

Česká televize vysílá 17. dubna od 10 h na programu ČT 2 pořad Život s vírou s Mgr. Miroslavem Kubíčkem (farářem z náboženské obce Staré Brno).

22. dubna od 18 h bude Česká televize na programu ČT2 vysílat v přímém přenosu Velkopáteční bohoslužbu z Husova sboru v Ostravě – Svinově (Stanislavského 639). Středem jsou jako každoročně zpívané pašije podle Janova evangelia.

(tch)

Bohoslužba v rozhlase

22. dubna v 17 h uslyšíte na Rádiu 7 (TWR) přenos z velkopáteční pobožnosti ze Starého Brna.

Na Velikonoční pondělí 25. dubna bude bohoslužba z náboženské obce v Litomyšli vysílat Český rozhlas. Začátek je v 9 h.

(red)

Věřit a rozumět

Nakladatelství EMAN oznamuje, že vydává dotisk žádaného titulu: Josef Veselý, Věřit a rozumět. Autor zasažený v teologii 20. století a dobře obeznámený s reformačními důrazy, umí vytříbeným jazykem a s pochopením pro současného člověka sdělit to, co je na křesťanství podstatné. 128 stran, cena 144 Kč, při objednávce u nakladatele 19% sleva.

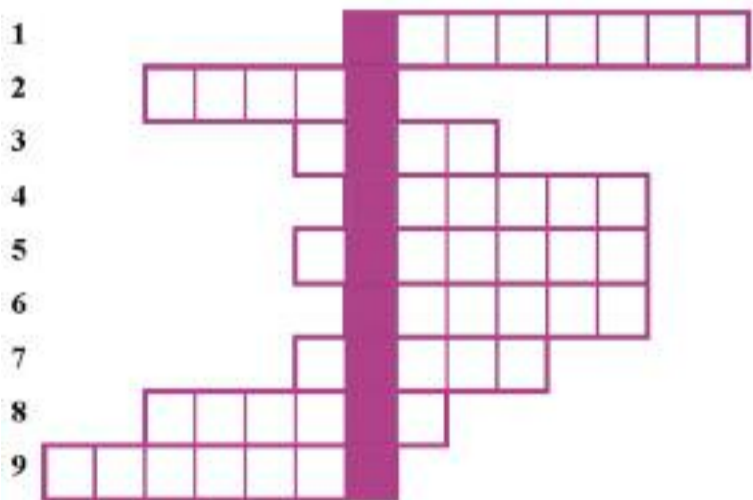
(red)

PRO DĚTI A MLÁDEŽ

Modlitba v zahradě

Jméno zahrady, ve které se Ježíš modlil před svým zatčením, najdete v tance. K nalezení slov, která je třeba doplnit do tabulky, vám pomůže následující text a Mt 26,30-46.

Ježíš řekl svým učedníkům: „Vy všichni ode mne této noci odpadnete. Po mém vzkříšení vás však předejdu do (1).“ Když přišli do zahrady, řekl jim: „Zůstaňte zde a (2) se mnou!“ Poodešel, aby se modlil: „(3) můj, je-li to možné, ať mne mine tento kalich, avšak ne jak já chci, ale jak ty chceš.“ Potom přišel k učedníkům a zastihl je ve (4). Řekl (5): „To jste nemohli jedinou hodinu bdít se mnou?“ Odešel podruhé a (6) se: „Otče, musím-li pít tento (7), staň se tvá vůle.“ Tak se modlil i potřetí. Učedníci stále spali. Nakonec je probudil a řekl: „Hle, přiblížila se (8) a Syn člověka je vydáván do rukou hříšníků. Přiblížil se ten, kdo mne (9).“

(Řešení z minulého čísla: Já jsem vzkříšení i život. Kdo věří ve mne, i kdyby umřel, bude žít.)

Jana Krajčřířková

Roční předplatné na rok 2011 činí 364 Kč.
Číslo účtu: 43-3856220207/0100

Výstava v galerii Perla

V pražské galerii Perla, Jánův vršek 15, můžete do konce měsíce navštívit výstavu V. Lamra na téma „Kristus vstal z mrtvých“.

(red)

Kalendář Blahoslav

Milé sestry a bratři, oznamujeme, že uspořádáním kalendáře Blahoslav na rok 2012 byl pověřen bratr Ervín Kukuczka. Prosíme autory, aby své příspěvky zaslali elektronickou poštou na adresu kukuczka@ustinadorlici.cz, a to do konce května. Telefon na bratra Kukuczku: 468 009 060.

Objednávky kalendáře přijímá bratr František Brynych, Wuchterlova 5, 166 26, Praha 6-Dejvice; prodejna.blahoslav@cesh.cz

(red)

Třetí ročník Čtení Bible

O velikonočním týdnem mezi 18.-24. dubnem proběhne 3. ročník ekumenické akce Celonárodní čtení Bible, jejímž cílem je upozornit co nejvíce našich spoluobčanů na Bibli a její poselství. Loňského ročníku se zúčastnilo téměř 100 míst, kde se četla Bible v různých překladech na ulicích, náměstích a dalších prostorech. K projektu se připojila také Národní knihovna a více než třicet veřejných knihoven po celé ČR. Jak se dočteme na stránkách Bible 21, nejdéle, přesně 27 hodin, se četlo v Havířově. Nejmladší čtenář chodí do první

třídy, nejstaršímu čtenáři bylo 87 let. Celou Bibli lze přečíst v počtu sedmi lidí cca za tři dny a tři noci. Mediálním partnerem v roce 2011 je opět Český rozhlas 6, internetový portál Křesťan Dnes, Křesťanská misijní společnost a časopis Život víry.

(red)

Výlet křesťanů a muslimů

Zveze na společný křesťansko-muslimský poznávací výlet do Drážďan, v sobotu 7. května Cestu organizují občanské sdružení Mozaiky Dialog Platform a náboženská obec naší církve v Praze 7 Holešovicích. Navštívíme výstavu v rezidenčním zámečku v areálu slavného sídla a dnešní galerie Zwinger s názvem Türkische Kammer prezentující artefakty z 16.-19. století. Plánovaná je i návštěva drážďanské organizace inspirované tureckým myslitelem Fethülláhem Gülenem, aktivní v mezikulturním a mezináboženském dialogu a setkání s jejich partnerskou křesťanskou skupinou. Poplatek za cestu i vstupné na výstavu, celkem 470,- na osobu, bude vybírán v autobuse.

Kontakt: dekanovska@cesh.cz

Kateřina Děkanovská

Tanec vzkříšení

Celosvětovou akci Tanec vzkříšení můžete 24. dubna od 14 do 17 h vidět i v Praze na Staroměstském náměstí.

(red)

Koncerty u sv. Mikuláše

- * 18. 4. – 20 hodin
Dvořák, Gershwin, Bach
Prague Brass Ensemble,
J. Kalfus - varhany
- * 19. 4. – 17 hodin
Bach, Mozart, Franck
ČVUT MIXED CHORUS
- * 19. 4. – 20 hodin
Bach, Vivaldi, Mozart
Easter festival
Praga Sinfonietta orchestra,
M. Němcová,
Y. Škvárová - mezzosoprán
- * 20. 4. – 17 hodin
Bach, Mozart, Franck
V. Trojanová - varhany,
R. Kyrlová - mezzosoprán,
T. Kyrál - lesní roh
- * 20. 4. – 20 hodin
Bach, Vivaldi, Mozart
Easter festival
Praga Sinfonietta orchestra,
Diriguje M. Němcová,
Y. Škvárová - mezzosoprán
- * 21. 4. – 20 hodin
Mozart, Vivaldi, Haydn
Easter festival
Vivaldi orchestra Praga,
V. Návrat – barokní housle,
Y. Škvárová - mezzosoprán
- * 22. 4. – 20 hodin
Mozart, Vivaldi, Haydn
Easter festival
Vivaldi orchestra Praga,
V. Návrat – barokní housle,
Y. Škvárová - mezzosoprán
- * 23. 4. – 20 hodin
Mozart, Bach, Pachelbel
Easter festival
Consortium Pragense Orchestra,
Š. Heřmánková - soprán,
M. Laštovka - trubka
- * 24. 4. – 20 hodin
Mozart, Bach, Pachelbel
Easter festival
Consortium Pragense Orchestra,
Š. Heřmánková - soprán,
M. Laštovka - trubka

ZEKUMENY

PRAVOSLAVNOU CÍRKEV V RUSKU KOMUNISMUS NEZAHUBIL

Hlava ruské pravoslavné církve patriarcha Kirill má tělesnou stráž i další výsady státních činitelů. Soukromé nadaci, sdružující hrstku ateistů nespokojených se silicím vlivem církve ve společnosti, se to nelíbí a nedávno vyzvala šéfa státu a generálního prokurátora, aby s tímto stavem skoncovali a potrestali viníky mrhání s penězi daňových poplatníků. Za sovětských dob býval ateismus oficiálním vyznáním komunistické společnosti, ale po pádu komunismu se k pravoslaví v různých průzkumech hlásí dvě třetiny až tři čtvrtiny Rusů. Víra stále více zaujímá místo, uprázdňené komunistickou státní ideologií, a opět se hovoří o "sepětí trůnu a oltáře" jako za carských dob, přestože podle ústavy je církev oddělena od státu. Nadace Zdravomyslije, jejíž název by se dal přeložit jako Zdravý rozum, minulý měsíc po čtvrtletním snažení a odmítnutí od dvacitky reklamních agentur dosáhla toho, že se v Moskvě objevily plakáty s citáty z ústavy, že "Ruská federace je světský stát" a "náboženské organizace jsou odděleny od státu a jsou si rovny před zákonem". Plakáty se zakrátko staly terčem útoků vajíčky, barva potřísnila i další billboardy reklamní agentury, která se nakonec uvolila plakáty s citátem z ústavy vyvěsit. "Na plakátech není ani slova o pravoslaví, ale potrefená husa se ozvala," usoudila o řádní "klerikáli" nadace na své internetové stránce. Na ní se lze dočíst i odpovědi od federální agentury FSO starající se o ochranu ústavních činitelů, že patriarchovi byla stráž přidělena na základě 80. článku ústavy. "Vyznívá to jako výsměch. Byrokrati vysvětlují porušení ústavy tím, že se odvolávají na článek ústavy, který praví, že prezident je garantem dodržování ústavy," uvedl v listu The Moscow Times šéf nadace Art'om Safrončuk. Ještě dříve mluvčí FSO tvrdil, že podle zákona může o přidělení ochrany v případě nutnosti rozhodnout prezident. Ale podle nadace tak i šéf státu smí učinit jen v případě státních činitelů.

Podle Valerije Streleckého, který patřil k strážcům prvního ruského prezidenta Borise Jelcina, měl však šéf pravoslavné církve státní bodyguardy od nepaměti i za sovětských dob. "Tělesná strážce měl a bude mít. Ačkoliv je církev oddělena od státu, patriarcha je součástí státní moci," objasnil. Podle expertů tělesná stráž svědčí i o tom, že patriarcha patří k vládnoucí elitě, podobně jako modrý majáček na patriarchově voze, který umožňuje razit si v přečpaných moskevských ulicích cestu bez ohledu na předpisy. Vrchní rabin a hlavní mufti byli této výsady zbaveni již před pár lety.

Ateistická nadace má jen dvě desítky "kmenových" členů a tažení proti výsadam prelátů může vést hlavně díky příspěvkům od sponzorů a dárců sdílejících názory na roli církve. Ale prezident Dmitrij Medveděv zrovna udělil patriarchovi Kirillovi vysoké státní vyznamenání, řád Alexandra Něvského, se slovy, že "dobré a velmi těsné vztahy mezi státem a církví musejí silnit, nakolik to země potřebuje". Vybídl současně preláty k pomoci s udržením národnostního a náboženského smíru v zemi. "Úřady potřebují podporu církve," zdůraznil v titulku list Izvestija. Církev nedávno dosáhla přijetí zákona o vrácení církevního majetku, zkonfiskovaného bolševiky. Ve školách se nedávno objevil nový předmět, základy náboženské kultury a laické etiky a morálky armády má namísto někdejších "politruků" povzbudit 240 polních kaplanů.

podle ČTK

POLŠTÍ MOTORISTÉ MAJÍ SVÉHO KNĚZE – PŘÍMLUVCE

Polští motoristé mají vlastního duchovního, který se modlí za to, aby se jim při jejich cestách nic nestalo. Tento kněz ale říká, že mnozí z nich se na silnicích chovají jako pohané. Desatero řidiče si přilíží k srdci neberou, o čemž svědčí policejní statistiky. Na to, jak se má chovat správný křesťanský řidič, který si s sebou v autě nechce vozit i výčitky svědomí, se tuto neděli ve svých kázáních zaměřili tisíce kněží v celém Polsku.

"Věšíme si v autech růžence, vozíme s sebou obrázky svatých, na karoserie si lepíme rybu, symbol prvních křesťanů, ale zároveň nebereme ohled na naše bližní na silnici, nadáváme, bereme na lehkou váhu dopravní předpisy," popsal situaci na silnicích kněz Marian Midura, který má "na starost" polské řidiče a další účastníky silničního provozu. "Takové chování je hříchem, ze kterého by se katolík měl vyzpovídat a snažit se o nápravu," dodal.

Podle tohoto duchovního, který jezdí s polským týmem na Rallye Dakar, se den modliteb za bezpečnost na silnicích koná zřejmě jenom v Polsku. Případá vždy na některou z nedělí na jaře, kdy pro mnoho lidí začíná motoristická sezóna. Každá z asi 10.500 farností dostala plakáty upozorňující na Den modlitby za řidiče a dopis s texty, jež kněží mohou využít při kázání, v němž budou věřícím připomínat, aby se při svých cestách drželi hesla "Řiďte se na silnici láskou". Někteří z nich v tento den zvou na mši i dopravní policisty, aby motoristům promluvili do duše i oni.

Midura se svými kolegy sestavil desatero, podle něhož se řidiči za volantem mají chovat. Deset příkazů motoristy nabádá například k tomu, aby nesesedali do auta opilí, zapínali si bezpečnostní pásy, brali ohled na chodce nebo aby dodržovali dopravní předpisy.

Když motoristé v Polsku, kde se ke katolické církvi hlásí skoro 90 procent lidí, sedají za volant, na desatero řidiče zřejmě dost často zapominají. Polské silnice patří k těm nejnebezpečnějším v Evropě. V roce 2009 připadlo na milion obyvatel v Polsku 120 mrtvých na silnicích, hůře bylo už jenom v Rumunsku a Řecku. Loni v Polsku při dopravních nehodách zahynulo asi 3910 lidí, v Česku, jež má přibližně čtyřikrát méně obyvatel, zemřelo asi 750 osob.

www.christnet.cz

Český zápas

MK ČR E 127 ISSN 0323-1321

Týdeník Církve československé husitské

Vydává Ústřední rada Církve československé husitské, Wuchterlova 5, 166 26 Praha 6

Šéfredaktorka: Dr. Helena Bastlová, redakce: Mgr. Jana Krajčřířková, dr. Klára Břeňová, Mgr. Ervín Kukuczka, Petra Štěpánová, tel.: 220398107, mail: cesky.zapas@cesh.cz

Tisk: Grafotechna, Distribuce: A.L.L. production s.r.o., F. V. Veselého 15, 190 00 Praha 9